

Rigsdagstidende.

1859. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 10.

Ellevte Sessjon.

9de Møde.

Torsdagen den 15de December.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Over det foreliggende Lovudkast har det samme ærede Medlem (N. Hage) gjort forskjellige Bemærkninger, som vistnok vare overmaade nyttige, men der var et Par, hvori jeg troer han ikke har seet Sagen rigtig og klar. Han bemærkede, at enhver Lov, som kommer frem og som har finantsiel Betydning, altid burde, selv om det kun var løst, overslagsviis indeholde en Bestemmelse, som fastsatte den Sum, hvorover der maatte disponeres til Brug for Lovens Formaal, og tillige anviste, under hvilken Afdeling af Finantsloven disse Beløb skulde opføres. Jeg troer, at det var det, som det ærede Medlem sagde. Jeg kan ikke nægte, at hvor det kunde gjøres, vilde det være rigtigt, men ved mange Love kan det ikke gjøres, og om det ogsaa blev gjort, naar det ikke blev gjort i den Form, at den paagjældende Lov først blev behandlet her i Folkethinget og dernæst gif over i Landstinget, saa fik den ikke Charakter af Finantslov, saa blev det iffe en Lov med Udbetalingsbemyndigelse; thi for at blive det maatte den først bringes frem her i Thinget til Behandling; — Regjeringen maatte da gaae ud fra den Forudsætning, at da Loven var antaget, saa maatte man ogsaa være enig om, at Midlerne til dens Gjennemførelse

maatte udredes, men disse Beløb maatte da optages paa en Tillægsbevilling. Dette er Organismen af hele vort nærværende Finantsvæsen og som hænger sammen med en eenaarig Bevilling, det nemlig, at de Love, som fra det Døbtid, Finantsaaret begynder og til den Tid, Rigsdagen kommer sammen, og med hvis Betydning i finantsiel Henseende man i denne Mellemtid er bleven bekendt, fremlæde Begjæring om en Tillægsbevilling, fremlægges i den Rigsdag, som er tilstede og bliver sluttet, inden Finantsaaret er omme. Dette er den eneste gennemgribende finantsielle Control, som vi kunne have, og det er det Finantsystem, vi bør holde fast ved, i Modsætning til det Misgreb, der er gjort i Fællesstaten, at indføre et Beløb, hvorpaa man ved kongelige Bestemmelser tynger og trækker, istedetfor at fremkomme med Tillægsbevillinger, et System, der forresten har en vis Gyldighed, hvor man har toaarige Bevillinger, men som her ikke kan have Gyldighed, og som fordærver det virkelige Bevillingssystem. Men jeg troer, at den her berørte Vanstuelighed er forbi, og at den i det Hele stiller sig mindre frem som en Vanstuelighed, naar man husker paa den Forskjel, der er imellem andre Love og Finantsloven; Finantsloven er, om jeg saa maa sige, en Lov for Pungestrengen, den, som berettiger til at tage Penge ud af Kassen, og efter ingen anden Lov, om den end kræver nok saamange Udgifter, naar den ikke ved Bevilling har faaet Charakter af Finantslov, kan der udredes Noget; og udredes der Noget i Genhold til en saadan Lov, da er